

Chương 567: Bất An

(Số từ: 2926)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:32 AM 26/09/2023

Quyết định về nó là một vấn đề; thực ra, việc quay trở lại Edina sẽ không mất nhiều thời gian.

Việc lén vào Temple là điều hoàn toàn có thể xảy ra trong hình dạng động vật của tôi.

Không phải vì tôi là một con vật, mà ngay từ đầu, khi tôi bước qua cổng, dường như lính canh đã đồn rằng tôi là con mèo của Ellen.

Cảm giác như tôi đã nhận được một loại ID vào Temple vô hình nào đó.

Sau khi ra khỏi Temple, tôi có thể quay lại Edina ngay lập tức bằng cuộn Dịch chuyển tức thời mà Harriet đã tự tạo.

Cuộn giấy rất quý giá, nhưng vì Harriet thậm chí còn không biết tôi được đưa đến Temple nên tôi không thể gọi cô ấy đến đây.

Việc tôi đột ngột biến mất sau khi để Charlotte phụ trách rồi quay trở lại là chuyện thường tình, nên không ai đặc biệt giật mình.

Đương nhiên, người đầu tiên tôi tìm đến là Harriet.

Mặc dù hầu hết mọi người đều đã đến giờ đi ngủ nhưng Harriet vẫn đang ngồi trong phòng làm việc, chăm chú nhìn thứ gì đó.

Nếu không ai bảo cô nghỉ ngơi, cô sẽ không biết khi nào nên dừng lại.

Sau khi vắng mặt một thời gian, tôi lại xuất hiện và Harriet giải thích tình hình chung ở Edina, nói rằng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra trong thời gian đó.

“...Anh bị kéo đến tận Temple á?”

"...Vâng."

Khi nghe về những trải nghiệm của tôi trong trại của Lực lượng Đồng minh và chế độ mèo hiện tại của tôi, Harriet bật cười khó tin.

“Bị nhốt trong lồng luôn á?”

"Ờm... vâng."

“Anh đã trở thành một con vật cưng...”

Harriet nói, giọng có vẻ bối rối, và tôi không tìm được lời nào để tranh luận.

“Vậy anh có phải ở lại làm mèo lâu hơn không?”

“Anh đã bị như thế...”

"Ah."

"Thật sự, ngay cả bây giờ, nó vẫn hơi khó xử."

"...Tệ đến thế luôn á?"

"Ừm. Anh thắc mắc tại sao con người lại cao đến thế."

"...Wow."

Trải qua gần một tuần ở góc nhìn thấp, việc trở lại hình dạng con người có cảm giác như mặt đất đang chao đảo.

Là con người cảm thấy kỳ lạ!

Trong phòng làm việc của Harriet, tôi chia sẻ tất cả những gì tôi biết được về những gì đang diễn ra.

Tôi đã nghĩ đó chỉ là việc hồi sinh người chết bằng Ma thuật đen, nhưng nhà giả kim Christina lại tham gia vào một dự án nghiên cứu.

"Có vẻ như Giả kim thuật có liên quan..."

"Nó có thể là cái quái gì vậy? Việc hồi sinh xác chết có liên quan gì đến một nhà giả kim?"

"Giả kim thuật là một lĩnh vực có rất nhiều lệnh cấm, gần như nhiều Ma thuật đen... Trên thực tế, các nhà giả kim dễ phát điên hơn cả Hắc pháp sư."

"...Thật sao?"

"Ừm, nhớ Aaron Mede không?"

"...Phải rồi."

Thật vậy, Aaron Mede, người từng là thành viên cấp thấp của Black Order, giống một nhà giả kim hơn là một Hắc pháp sư.

“Có rất nhiều phương pháp Giả kim thuật liên quan đến Ma thuật đen... Vì vậy, chúng không phải là những hệ thống ma thuật không tương thích. Nếu có thì chúng có liên quan với nhau.”

Vì vậy, đó là trường hợp những con chim cùng lông bay theo đàn.

Thật là vô lý khi học Giả kim thuật bị cấm mà không chạm vào Ma thuật đen hoặc ngược lại.

Nếu họ tiến hành nghiên cứu vượt ra ngoài đạo đức của thế giới, họ sẽ phá vỡ mọi điều cấm kỵ.

Do đó, có những thực hành Giả kim thuật dựa trên Ma thuật đen và Ma thuật đen dựa trên Giả kim thuật.

Vụ này chắc phải liên quan đến chuyện đó.

"Vậy theo ý kiến của em, em nghĩ Đế quốc đang làm gì?"

Trước câu hỏi bình tĩnh của tôi, mắt Harriet mở to.

"Làm sao em biết được điều đó chứ?"

"...Phải nhỉ."

Tôi có niềm tin vào cô ấy đến mức dường như cô ấy sẽ biết mọi câu trả lời miễn là chủ đề đó là ma thuật...

Phải thừa nhận rằng cho đến nay, thật vô lý khi Harriet đóng vai trò là một cái máy trả lời tự động.

"Không có đủ manh mối. Cho dù có liên quan đến Giả kim thuật và Ma thuật đen thì chủ đề cũng quá rộng."

Có vẻ như họ đang làm điều gì đó bất chính bằng ma thuật của mình, nhưng đó có thể là loại ma thuật gì?

Đó gần như là cấp độ của câu hỏi.

"Hồi sinh người chết và Giả kim thuật..."

Harriet cố gắng suy nghĩ thấu đáo nhưng cuối cùng chẳng có ý tưởng sắc bén nào nảy ra trong đầu.

"Thật khó để nghĩ về chúng cùng nhau. Riêng biệt thì có thể, nhưng không phải cùng nhau."

"Em có hiểu chúng một cách riêng biệt không?"

"Nếu là Ma thuật đen, nó có thể liên quan đến Undead và một lời nguyền liên quan. Về Giả kim thuật, bọn em đã tạo ra những thứ như Moonshine và thuốc tăng cường."

Harriet cũng suy ngẫm về việc thiếu mối liên hệ giữa hai thứ.

"Em sẽ cố gắng suy nghĩ theo cách riêng của mình. Có lẽ các Trưởng lão sẽ nắm bắt được điều gì đó."

Thành thật mà nói, tôi hơi buồn cười khi trở về vào đêm khuya và yêu cầu câu trả lời như một con cú đêm.

“Anh có định quay lại Thủ đô Đế quốc không? Hiện tại anh không phải là Reinhardt mà là con mèo của Ellen. Ellen không lo lắng về con mèo mất tích của cậu ấy sao?”

Harriet nhếch mép nói và lấy tay che miệng.

“...Em cố ý làm vậy á?”

"Tất nhiên rồi."

Harriet cười khúc khích như thể cô thấy việc tôi biến thành thú cưng thật thú vị.

"Hay là tối nay anh ở lại với em miễn là anh ở trong hình dạng mèo nhé? Ngày mai em sẽ đưa anh đi sớm."

"...Cái gì?"

"Tại sao tại sao lại không chứ!"

“Dừng lại đi!”

"Đó là lỗi của anh mà!"

"Nhanh lên. Lẹ nào? Em sẽ ôm anh thật chặt."

Harriet dang rộng hai tay như thể đang vẫy gọi tôi đến và ôm lấy.

Em!

Em có nghĩ anh là một sinh vật hoàn toàn tách biệt khi anh còn là một con mèo không?

Tại sao em mà không phải anh lại có tiêu chuẩn kép này?

“...Đừng mà.”

"Tại sao chứ, anh không thích em á? Có phải là vậy không?"

"Không... không phải thế... em biết không phải thế mà..."

"Vậy thì nhanh lên! Nhanh lên nào!"

Tại một số thời điểm, nó đã trở thành như vậy.

Cuối cùng tôi buộc phải tuân theo hầu hết những gì mà Đồ ngốc của chúng tôi đã nói.

Ban đầu, mối quan hệ con người của chúng tôi không như thế này, nhưng đến một lúc nào đó, nó hoàn toàn đảo ngược, và tôi không thể làm gì được!

Điều gì đã xảy ra và khi nào?

Đến cuối cùng...

Chà...

Như thế đấy...

Cuối cùng tôi đã nhận được rất nhiều tình cảm.

***

Đêm khuya.

Căn cứ của Lực lượng Đồng minh.

Sở chỉ huy quân đội Kernstadt.

Louise von Schwarz đang xem xét nhiều tài liệu dưới ánh sáng của một chiếc đèn lồng duy nhất.

Trong các trận chiến, Louise von Schwarz bận rộn với việc chiến đấu và chỉ huy; trong những tình huống không phải chiến đấu, cô bận rộn giám sát tình hình chung của quân đội.

Cả lao động trí óc và thể chất đều trở nên đòi hỏi khắt khe hơn khi lên cấp cao hơn, khiến bất kỳ ai trong Lực lượng Đồng minh khó có thể nghỉ ngơi hợp lý.

Bận rộn với công việc lao động chân tay có Ellen Artorius và Saviolin Tana.

Bận rộn với lao động trí óc là Hoàng đế Bertus de Gardias của Đế quốc.

Nhưng Louise von Schwarz vừa là một Master Class vừa là một Chỉ huy.

Vì vậy, sẽ không quá lời khi nói rằng cô là người bận rộn nhất trong toàn bộ Lực lượng Đồng minh.

Heinrich von Schwarz đã theo dõi tình trạng bận rộn của Louise ngay cả sau khi Serandia bị chiếm đóng.

Anh đã báo cáo về tình hình tại căn cứ Royal Class và Heinrich đã chứng kiến những tổn thất do cuộc chiến này mang lại.

Đó là một tình huống khốn khổ nhưng những người sống sót phải làm gì đó vì họ còn sống.

Hiện nay.

Heinrich von Schwarz đang nhìn chăm chú bằng đôi mắt của mình, đến mức dường như máu có thể xuất hiện trong mắt anh.

Mặc dù đã quá giờ đáng lẽ họ phải ngủ từ lâu rồi.

Trong lều sở chỉ huy nơi chỉ có hai người họ ở đó, âm thanh lạng lế của việc lật tài liệu vang lên.

Trên thực tế, việc Heinrich xem xét tài liệu không nhất thiết đẩy nhanh tiến độ công việc.

Nhưng những tài liệu đó đã cung cấp một cái nhìn tổng quan về toàn bộ tình hình của quân Kernstadt.

Tình trạng của quân đội, nguồn cung cấp, kế hoạch cung cấp, số lượng nguồn cung cấp tối thiểu cần thiết cho mùa đông, v.v.

Chính hành động hiểu những tài liệu đó tự nó đã có ý nghĩa.

Louise liếc nhìn tài liệu rồi ngo ngác nhìn sang một bên.

Đôi mắt cô tập trung, nhưng ánh nhìn lại trống rỗng.

Louise bây giờ đã biết.

Con trai cô rất yếu trong việc sử dụng đầu.

Xử lý các con số không chỉ là ghi nhớ chúng.

Đó là việc quyết định điều gì cần, điều gì thiếu, điều gì đủ và cách quản lý các nguồn lực và quân đội có hạn. Điều quan trọng nữa là phải phân biệt xem các báo cáo từ mỗi chỉ huy đơn vị có chân thực hay không.

Đó là nhiệm vụ độc giữa các dòng của các con số.

Tuy nhiên, hành động của Heinrich dường như quá bản năng, như thể anh ta chỉ đang cố gắng ghi nhớ các con số.

Thái độ của anh ta quá khó xử.

Và, quá đáng yêu.

Louise thỉnh thoảng cảm thấy như thể mình sắp bật cười.

Tất nhiên là cô không hề thất vọng.

Chỉ cần có ít nhất một kỹ năng vượt trội vẫn chưa đủ sao.

Có rất nhiều người không có.

Heinrich không hành động như vậy vì anh biết mình là người thừa kế thực sự của Hoàng tộc Schwarz.

Anh ấy cũng không cư xử như vậy vì tham vọng hay khát vọng, như thể anh ấy phải học những điều này.

Anh ấy chỉ đơn giản muốn được giúp đỡ.

Louise biết rằng đó chỉ là một ý định thôi thúc anh.

Đó là lý do tại sao, cảnh tượng anh ấy cố gắng làm điều gì đó mà anh không biết phải làm thật đáng yêu.

"Sao em không vào trong nghỉ ngơi đi? Chắc em đã mệt rồi."

"...Tôi vẫn ổn ạ."

Việc thiếu trò chuyện cá nhân giữa họ vẫn như cũ.

Nhưng dần dần, có điều gì đó đang thay đổi.

Nếu mọi thứ tiếp tục thay đổi như thế này cho đến khi chiến tranh kết thúc,

Có lẽ cuối cùng họ có thể trở thành một mối quan hệ mẹ con bình thường.

Louise thấy điều đó thật thú vị.

Cả hai đều không thể được coi là bình thường, nhưng điều cuối cùng họ mong muốn lại là một điều gì đó bình thường.

Và Louise vẫn chưa có cuộc trò chuyện đàng hoàng với con trai mình.

"...Em út ơì."

"Vâng?"

"Tình hình của bạn bè em... không được tốt lắm."

Louise cũng đã nghe nói về tình hình ở đồn trú của Royal Class.

Mặc dù đó không phải là điều cô cần lo lắng nhưng cô biết Heinrich quan tâm đến vấn đề đó nên cô đã nghe được tin này.

Chết và bị thương là chuyện thường tình trên chiến trường, nhưng lòng người làm sao có thể yên tâm khi bạn bè mình trải qua những điều như vậy?

Trước những lời của Louise, Heinrich có vẻ choáng váng trong giây lát trước khi bật ra một tiếng cười cay đắng.

"Chúng ta đâu có thể làm gì..."

Lời nói của anh xen lẫn sự tự chế giễu và cam chịu.

Dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn có những điều không thể tránh khỏi.

Thật đáng buồn, nhưng dường như anh tránh nghĩ quá sâu về điều đó.

Bởi vì chính hành động suy nghĩ đó đã gây đau đớn nên anh quay đi như muốn chạy trốn khỏi nó.

"Cảm ơn chị."

Heinrich mỉm cười đắm chiêu và quay lại xem tài liệu.

Tóm lại là,

Louise cảm thấy tự hào khi nhìn thấy khía cạnh này của con trai mình.

Cuối cùng, đó là một sự thật phũ phàng rằng nó sẽ chẳng giúp ích được gì.

Cũng như cô đã không thể nghỉ ngơi trong một thời gian dài, con trai cô cũng vậy.

Mùa đông này có lẽ sẽ là thời gian nghỉ ngơi cuối cùng của họ.

“Không phải ai cũng được phép, nhưng em biết rằng có những người đã được phép trở về Đế quốc hoặc quê hương của họ trong mùa đông.”

“...Vâng.”

Tất nhiên là với điều kiện quê hương của họ được an toàn.

Trong kỳ nghỉ dài này, Lực lượng Đồng minh đã lựa chọn những người được nghỉ phép kéo dài một cách bất thường.

"Trở về Temple đi."

“...Hửm?”

Như thể nghe thấy một yêu cầu bất ngờ, Heinrich nhìn Louise với vẻ mặt choáng váng.

"Có nghĩa là em nên đi nghỉ ngơi đi. Trận chiến lớn đã kết thúc, em đã lâu không có nghỉ ngơi, em xứng đáng nhận được nó."

Heinrich có vẻ khá bối rối trước lệnh nghỉ phép đột ngột này.

“Tôi không sao đâu chị ạ. Có thể có chuyện khẩn cấp nên tôi thà ở lại đây chuẩn bị còn hơn...”

Mặc dù Louise đánh giá cao sự chu đáo của con trai nhưng cô biết rằng cậu bé không chỉ muốn nghỉ ngơi.

“Quốc Vương sẽ đến thăm sớm thôi.”

“!”

Người đàn ông mà anh tưởng là cha nhưng thực ra lại là ông nội của anh.

Constantine von Schwarz sẽ đến thăm chiến trường khi tình hình ổn định.

Nói đúng ra, Louise von Schwarz là Chỉ huy quân đội Kernstadt chứ không phải Quốc Vương.

"Có những điều tôi phải giải thích với Bộ hạ. Heinrich, đó sẽ là một tình huống khó chịu và nguy hiểm đối với em."

Thời điểm đang đến gần khi người chị gái, kẻ đã sát hại hai em trai của mình dưới vỏ bọc mất tích, sẽ phải giải thích tình hình cho cha mình.

Không rõ liệu sự thật đằng sau vụ mất tích có được tiết lộ hay không.

Tuy nhiên, việc Heinrich có mặt cũng chẳng có gì tốt đẹp, dù sự thật có được phơi bày hay không.

“Đó là lý do em nên rời khỏi đây.”

Đây là một cuộc trốn thoát ngắn ngủi được nguy trang dưới dạng một kỳ nghỉ.

Cho cả kỳ nghỉ và cuộc trốn chạy.

Cuối cùng, ra lệnh cho anh ta quay trở lại Temple là một hành động cân nhắc của Louise.

"Chị... chị sẽ ổn chứ?"

"...Tôi sẽ giải quyết nó."

Mặc dù sẽ thật khủng khiếp nếu Louise giả vờ không biết hoặc tiết lộ sự thật về vụ sát hại em trai của mình, nhưng cô chỉ nói ngắn gọn như vậy.

Nhưng Heinrich hiểu rằng việc buộc phải ở bên cạnh Louise sẽ chẳng giúp ích được gì cho cô trong cuộc kiểm tra sắp tới.

"Để tôi nói rõ, không phải chuyện kiểm tra. Tôi muốn em nghỉ ngơi."

Heinrich đã liên tục di chuyển trong một thời gian dài, giống như những người khác.

Hơn nữa, Heinrich thậm chí còn không nằm trong số những siêu nhân có thể [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Tuy nhiên, mức độ hoạt động của anh ấy thậm chí còn cao hơn những người khác nên rõ ràng sự mệt mỏi của anh ấy đã chồng chất lên vô cùng.

Louise mơ hồ nghĩ.

—Temple.

Sẽ tuyệt vời biết bao nếu được tận mắt chứng kiến dù chỉ một lần.

Bà khao khát được nhìn thấy nơi con trai cô đã sống cả cuộc đời.

Nhưng ham muốn của cô giống như cơn gió, và cô có vô số nhiệm vụ phải làm.

Mùa đông này.

Heinrich sẽ trở về một nơi xa chiến trường để nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, vị trí của Louise von Schwarz là ở đây.

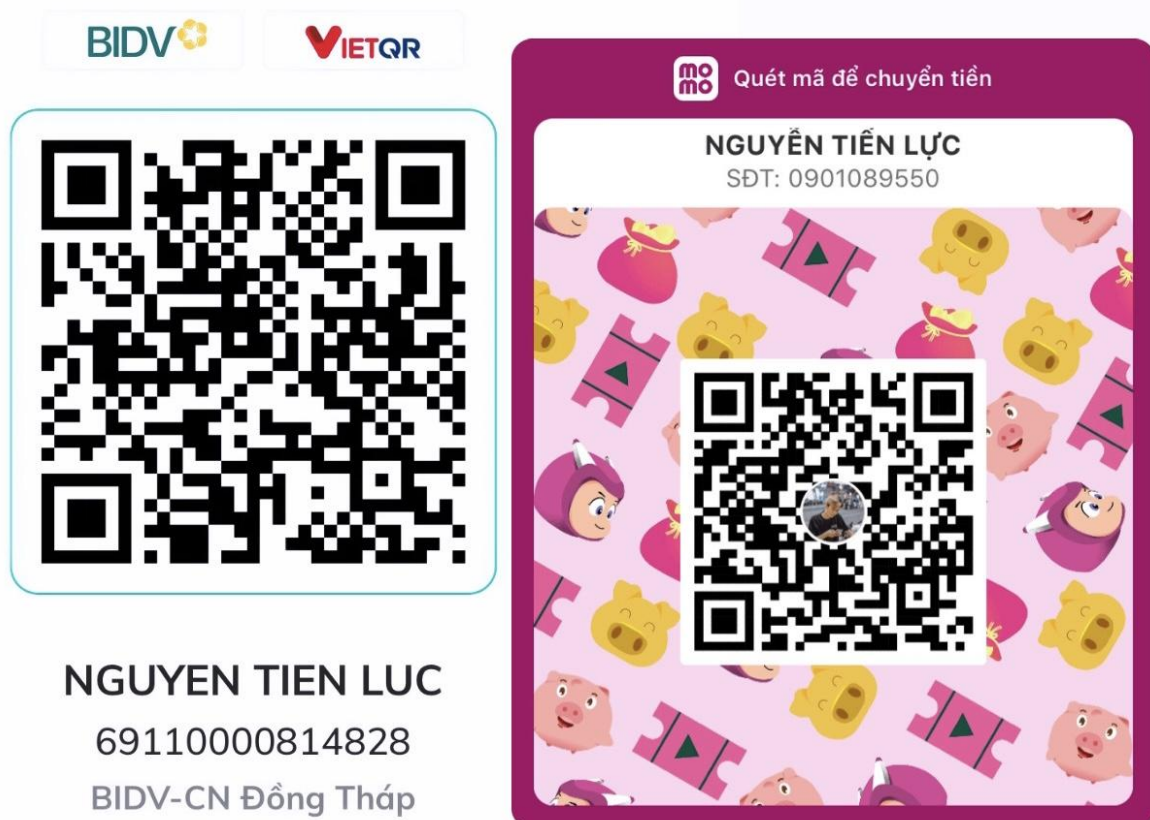
Ai biết được?

Sau khi chiến tranh kết thúc, có thể sẽ có một ngày cô được đích thân đặt chân vào Temple không.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading